

ZIE MIJ GRAAG

RANI DE MONDT

Rani De Mondt
ZIE MIJ GRAAG

Eerste druk 2017

Copyright © Rani De Mondt

Omslag vormgeving Marijn van Zomeren Ambilicious

Binnenwerk vormgeving Marijn van Zomeren Ambilicious Studio

Foto's cover + binnenwerk Katrien Vranckx

Redactie Kim Wymeersch | Ambilicious

Copyright © 2017 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-92551-21-4 | NUR 285

www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ZIE MIJ GRAAG

I desire the things
that will destroy me
in the end.

Sylvia Plath

WHAT I DID FOR LOVE

‘Kus de dag vaarwel, laat de zachtheid en de zorgen achter je.’

Ik kon zijn gelul niet meer aanhoren. *Wat is het nut van een lyrische zin om me duidelijk te maken dat wij over zijn?*

‘Clinton, dat kun je niet maken.’ Wanhopig probeerde ik zijn blik te vangen die hij halsstarrig op de grond bleef richten.

‘Maeve. Het is beter zo, voor ons allebei. Wens me geluk, dan wens ik jou dat ook.’ Hij keek me eindelijk aan, zijn groene ogen staarden glazig voor zich uit.

‘Clinton, je hebt weer gebruikt. Stop met die wartaal en ga naar bed.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Maeve, ik gebruik niet. Jij bent degene die grijpt naar die onzinnige pillen en dat weet je. Het spijt me, maar, ik moet hier weg. Ik kan niet meer met je samenleven.’

Mijn brein draaide overuren om een lijst samen te stellen met dingen die ik moest meenemen. Die dingen. Het spul ook natuurlijk.

‘Wie denk je dat de oorzaak is van die pillen?’

Hij liep op me af en hief zijn arm, alsof hij me iets zou durven aandoen. Hij liet hem weer zakken. ‘Ik laat mij niets verwijten.’ Hij zei het knarsetandend, waarna hij zich omdraaide en zich naar de voordeur begaf.

Ik stampte op de grond en intern begon er iemand te krijzen: *Dit pik ik niet langer.*

‘Waar ga je dan in godsnaam naartoe, Clinton? Wat ga je doen? Je hebt geen familie, geen vrienden. Ik ben de enige die je in leven houdt, kijk dan toch naar wat we hebben! Ga je dat serieus allemaal achterlaten voor een spuit heroïne?’

Hij bestudeerde ons interieur, de lange gangen, de be-

dienden die rondliepen, het dure zilverwerk in onze woonkamer. Maar hij gaf niet toe. Het leek wel alsof hij volledig vervaagd was, een schim van de man waar ik verliefd op was geworden.

‘Maeve, het spijt me dat het zo heeft moeten lopen. Ik kan dit gewoon niet meer doen. Je mag hier blijven wonen, ik zoek wel iets anders.’

Ik greep hem bij zijn arm. De zachte stof van zijn kostuum gleed door mijn vingers toen hij zich van me wetrok.

‘Maar ik heb geen spijt, Clinton. Ik heb geen spijt van wat ik deed voor de liefde. Altijd voor onze liefde.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Stuur me maar een brief voor de rechtszaak, ik zal je geven wat nodig is voor je levensonderhoud.’ Hij draaide zich om en liep zonder verder om te kijken naar de deur.

Blijkbaar was hij dan toch niet zo slim als ik dacht. Alsof hij zomaar bij me kon weggaan ...

COUNTDOWN

10 Nieuwjaar is nooit mijn ding geweest. Iedereen die gezellig bij elkaar komt om naar het vuurwerk te kijken en het oude jaar vaarwel te zeggen, waarna men weer verdergaat met elkaar uit te moorden. Die hypocrisie is aan mij voorbijgegaan.

Toch sta ik hier, omringd door mensen die elkaar familiair de hand schudden en samen aftellen naar 1 januari.

De rivier klotst tegen de betonnen muur die ervoor zorgt dat het water ons niet kan bereiken. Ongemakkelijk sla ik mijn armen over elkaar en luister naar het aftellen.

Een klein meisje in een rood jasje kijkt me verbaasd aan. Haar handje rust in die van haar vader. Hij heeft echter weinig tijd voor zijn dochter, de schaars geklede meisjes zijn veel interessanter.

Misschien hadden ze toch gelijk, misschien brengt het nieuwe jaar niets anders dan mislukkingen en kwellingen.

'Het is beter zo', fluister ik tegen mezelf. Ook al ben ik daar niet zeker van. Ze verdienen het niet.

Het meisje naast me blijft me aanstaren.

Ik slik en wend me een beetje af. Zou ze me doorhebben?

9 Ik ben niet altijd zo geweest. Zo depressief. Zo doemdenkend. Ik had het goed in de kleine gemeenschap. Ik had vrienden en leerde van een meisje te houden die de wereld ontdekte, zonder te luisteren naar de goedbedoelde adviezen van de Leider.

'Sem, vind je niet dat zijn ideeën vrij hallucinant zijn?'

Ik keek haar aan. 'Ik denk niet dat je de ideeën van de Leider in twijfel moet trekken,' mompelde ik.

Ze keek me gekwetst aan.

Ik volgde haar niet. Ik zat vast aan de zelfbenoemde Leider met zijn doomsdagtheorieën.

'Volgelingen! God heeft net met mij gesproken!'

We keken allemaal naar hem op.

Mijn mond viel open van deze grootsheid. 'Je moet toegeven dat spreken met God indrukwekkend is!' fluisterde ik ademloos.

Het meisje haalde haar schouders op en keek cynisch naar de Leider, die ons een voor een aankeek, de armen gespreid alsof hij zo kon opstijgen en wegoliëren.

'Het nieuwe jaar, beste vrienden, zal alleen maar teleurstellingen met zich meebrengen. Niets anders dan mislukkingen en kwellingen!'

Ik sloeg een hand voor mijn mond. Meende hij dit? Maar dat wilde zeggen dat ...

Het meisje naast me grinnikte zachtjes. 'Komaan Sem, dat geloof je toch niet!'

Ik haalde mijn schouders op. Ik wist het niet. Misschien wel ...

'En wij, als goede gelovigen, moeten hier een einde aan maken! Verlos de mensheid uit hun lijden!'

Moment Nul

Féline wiebelt zenuwachtig heen en weer op het gammele bankje in de refter. Dat het piept en dat de eetzaal vol met mensen zit die haar verbaasd aankijken kan haar blijkbaar niets schelen.

Ik leg een hand op haar schouder in een poging haar gerust te stellen. Het lijkt wel alsof niets die zenuwkip kan kalmeren vandaag.

‘Kalm aan, het komt wel goed.’

Ze zucht. ‘Maar, wat als hij nu tegenvalt?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Dan moet je voor de rest van je leven naar een mottig gezicht kijken.’

Féline kijkt me geschokt aan.

‘Lily!’

Ik giechel en wrijf onbewust over mijn pols. ‘Hoe lang nog?’

Féline kijkt naar haar pols: ‘zes minuten.’

Ze telt al jaren af naar dit moment.

Naar het schijnt moet het fantastisch zijn. Mensen die elkaar ontmoeten op hun Moment Nul. De partner vinden met wie ze de rest van hun leven gaan spenderen.

Ik noem het graag de soulmate-klok. Het bestaat al zo lang als de mensheid, ingebouwd in de rechterpols. Het telt af. Jaren, misschien wel decennia, tot een onzichtbare kracht je duwt naar je zielsverwant, je soulmate.

Hannah, een vriendin van ons, gaat naast Féline zitten.

‘Vijf minuten.’ Féline bibbert zo hard dat ze bijna van het bankje glijdt.

‘Hoe denk je dat het zal zijn?’ Ik heb het gedurende onze jarenlange vriendschap al duizend keer gevraagd, en elke keer vind ik het zalig om naar haar antwoord te luisteren.

Om te zien hoe haar lippen over de liefde spreken, en haar ogen ervan dromen.

‘Dat moment, Lily. Dat moet gewoon magisch zijn. De eerste keer dat je in de ogen van je zielsverwant kijkt, en dat je ... gewoon voelt dat je thuiskomt.’ Féline zucht gelukzalig.

Je zou er haast van glimlachen.

‘Nog vier minuten.’

Meer lezen van Rani De Mondt?

Sarah Vriessens en haar vrienden zijn gewone tieners die gewone tienerdingen doen. Uitgaan, slapen, studeren, sporten, verliefd worden, beroemd zijn – en altijd in angst leven voor een onbekende die hen koste wat kost kapot wil maken.

Wanneer Sarah in een grote toneelproductie terechtkomt, ziet ze al haar dromen uitkomen, maar ook haar grootste angsten. Iedereen is schuldig totdat het tegendeel bewezen is.

Sarah doet, samen met haar vrienden, haar best om haar reis naar volwassenheid tot een goed einde te brengen. Blijven de fouten uit haar verleden haar achtervolgen?

Your One And Only is een YA-thriller over passie, liefde, intriges en schijnheiligheid.

ISBN: 9789492551139

Ambilicious, uitgever van verhalen